

Arrest

nr. 142 305 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat G. BEAUTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt het Belgische grondgebied binnen op 5 september 2007 als houder van een visum, met oog op het volgen van studies.

1.2. Op 3 april 2009 wordt verzoeker gemachtigd tot verblijf van beperkte duur in het kader van zijn studies.

1.3. Op 30 augustus 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze verblijfstitel vervalt op 31 oktober 2013.

1.4. Op 5 juni 2014 neemt de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer :

naam: S.R. .

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat betrokkene gemachtigd was tot voorlopig verblijf voor studies in België;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 geen documenten meer voorlegde voor een verlenging van zijn verblijf als student;

Overwegende dat betrokkene uitgenodigd werd door middel van onze instructies van 20/12/2013 en aan betrokkene betekend op 03/04/2014, om de nodige documenten ter verlenging voor te leggen;

Overwegende dat betrokkene tot op heden echter geen enkel document meer heeft voorgelegd;

Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student;

Overwegende dat de verblijfstitel van betrokkene sedert 31/10/2013 vervallen is;”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 159 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“> Een bevel om het grondgebied te verlaten is geenszins een automatisch gevolg van het niet meer voldoen aan de gestelde voorwaarden.

Artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 vermeldt immers dat de minister een bevel kan afleveren in die bepaalde gevallen.

De aanwezigheid van het woord kan geeft aan dat het geen gebonden bevoegdheid betreft maar wel degelijk een discretionaire bevoegdheid.

Bij de beslissing om het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren diende de tegenpartij rekening te houden met de omstandigheden van het geval.

Er wordt in de motivatie van de bestreden beslissing echter geen melding gemaakt van de aanwezigheid van zijn familie in België, namelijk zijn Britse echtgenote evenals zijn broer.

> Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 vermeldt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Uw Raad heeft het volgende beslist in zijn arrest CCE 122 424 van 14 april 2014 :

« Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. »

(vrije vertaling: Zo zal het onregelmatige karakter van het verblijf alleen de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verantwoorden zonder dat andere factoren eveneens in aanmerking genomen worden, verbonden aan de schending van fundamentele rechten gegarandeerd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, op zulke manier dat de verwerende partij niet verstoken is van een zekere appreciatiebevoegdheid.)

Deze administratieve beslissing dient dan ook rekening te houden met het familie en gezinsleven van verzoeker en dient in overeenstemming te zijn met de algemene rechtsbeginselen en de fundamentele mensenrechten.

De tegenpartij dient een juiste afweging te maken van het nadeel dat verzoekende partij ondervindt door de bestreden beslissing en het voordeel dat de samenleving eruit trekt. Indien deze verwijderingsmaatregel wordt uitgevoerd is het aannemelijk dat dit ernstige nadelige gevolgen zou hebben voor de subjectieve rechten die verzoekende partij ontleent aan het E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op gezinsleven en bescherming van de persoonlijke levenssfeer.¹

Verzoeker is naar Engels recht getrouwd met een Europees burger. Zij verblijven samen op het adres (xxxx), waar hen op 17 december 2013 een model 2 werd afgeleverd. (stuk 2) Zijn broer, Mijnheer S.K. bezit de Belgische nationaliteit. (stuk 3) De tegenpartij was op de hoogte van deze situatie, maar hield geen rekening met het familie en gezinsleven van verzoeker bij het nemen van de beslissing.

De gemaakte keuzes inzake verblijf behoren tót de persoonlijke levenssfeer, die de overheid moet eerbiedigen. De inmenging daarin moet binnen de grenzen vallen van wat toelaatbaar is in het licht van artikel 8.2 E.V.R.M.

Een inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte en, meer in het bij zonder, evenredig met het nagestreefde doel.

In deze omstandigheden kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel³ en schendt zijn dan ook artikel 8 E.V.R.M..

Juridisch geldige afwijkingen van dit basisrecht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer zijn mogelijk, maar zulks slechts in het licht van een afweging van rechten en belangen.

De wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voegt met zijn artikel 3 een substantiële component toe aan de pure formele motiveringsplicht en bepaalt dat de bestuurshandelingen "afdoende" gemotiveerd moeten zijn en de "juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de basis van de beslissing liggen".

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Teneinde als afdoende te kunnen beschouwd te worden dient de motivering dus steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht.

Verwijderingsmaatregelen moeten bovendien in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het impliceert dat de tegenpartij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen alle feiten en antecedenten correct dient vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, maar zich bovendien op de hoogte dient te stellen van alle relevante gegevens.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het gezinsleven zoals vereist door artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en maakt op geen enkel ogenblik duidelijk overgegaan te zijn tot bovenvermelde afweging van rechten en belangen en vermeldt nergens de inbreuk van de uitwijzingsbeslissing nagegaan te zijn in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Zij schendt dan ook niet alleen artikelen 13 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, maar ook artikel 8 E.V.R.M. en haar motiveringsplicht."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 159 van de Grondwet, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld:

*"1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;
2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;
Overwegende dat betrokkene gemachtigd was tot voorlopig verblijf voor studies in België;
Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 geen documenten meer voorlegde voor een verlenging van zijn verblijf als student;
Overwegende dat betrokkene uitgenodigd werd door middel van onze instructies van 20/12/2013 en aan betrokkene betekend op 03/04/2014, om de nodige documenten ter verlenging voor te leggen;
Overwegende dat betrokkene tot op heden echter geen enkel document meer heeft voorgelegd;
Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student;
Overwegende dat de verblijfstitel van betrokkene sedert 31/10/2013 vervallen is;"*

Deze concrete motieven worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd.

Verzoeker geeft daarentegen aan dat de gemachtigde in het kader van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft om een bevel af te leveren. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met de omstandigheden van zijn geval. Hij wijst op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, dat hij geschonden acht. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing geen melding maakt van noch rekening houdt met de aanwezigheid van zijn familie in België, met name zijn Britse echtgenote en zijn broer, of daaromtrent enige afweging maakt.

2.4. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Vooreerst merkt de Raad op dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt evenmin een uitdrukkelijke motiveringsplicht in maar is een algemene bepaling die er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 8 van het EVRM wordt dan ook weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In casu dient de Raad als annulatierechter na te gaan of de gemachtigde, in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

2.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het familieleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een beschermenswaardig familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21). Daarbij moet worden opgemerkt dat het de taak is van de administratieve overheid, in casu de gemachtigde, om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben vooraleer te beslissen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familieleven niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familieleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familieleven is een feitenkwestie.

2.6. Verzoeker verwijst naar de aanwezigheid van een broer die de Belgische nationaliteit heeft. Daargelaten de vraag of de gemachtigde überhaupt kennis had of had moeten hebben van het bestaan van deze Belgische broer, wijst de Raad er nogmaals op dat het aantonen van familiebanden niet voldoende is, maar dat er ook sprake moet zijn van voldoende hechte persoonlijke banden tussen de familieleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige broers onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijgevolg bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier levert geen aanwijzingen op van het bestaan van zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben. Verzoeker toont ook niet aan dat zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid bestonden op het moment van de bestreden beslissing. Door louter te verwijzen naar de aanwezigheid van een Belgische broer, toont verzoeker niet aan dat er een familieleven tussen hem en zijn broer bestaat dat onder de beschermingssfeer van artikel 8 EVRM valt en waarmee de gemachtigde, in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening moest houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.7. Verzoeker verwijst naar zijn echtgenote die de Britse nationaliteit heeft en over een verblijfsrecht beschikt in België als Unieburger.. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing kennis had van een huwelijk tussen verzoeker en deze Britse vrouw. Er blijkt enkel dat verzoeker en de Britse vrouw zich op 23 maart 2012 hebben aangemeld bij de gemeente Machelen om inlichtingen te winnen aangaande het afsluiten van een huwelijk. Er werd nooit een huwelijk noch een samenlevingscontract in België afgesloten.

Uit een synthesesnota van 5 juni 2014 blijkt dat de gemachtigde met deze gegevens rekening heeft gehouden vooraleer hij de bestreden beslissing nam: *“Mogelijk partner (W.K.) – maar geen spoor van concreet voorgenomen huwelijk (enkel info gevraagd aan gemeente in 2012) of samenlevingscontract: geen bezwaar voor bijlage 13!”*.

Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker de gemachtigde ooit op de hoogte heeft gebracht van het huwelijk afgesloten in het Verenigd Koninkrijk op 12 mei 2013. Naar aanleiding van zijn verblijf in het kader van zijn studies werd verzoeker op 20 december 2013 gevraagd om nuttige inlichtingen te verschaffen in het kader van een eventuele verlenging van zijn verblijfstitel. Verzoeker nam hiervan op 3 april 2014 kennis. Hij deelde enkel mee dat hij sinds een jaar zijn studies had gestopt.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de gelegenheid te baat nam om de gemachtigde op de hoogte te brengen van zijn huwelijk. Voorts blijkt uit het administratief dossier evenmin dat verzoeker – sinds het afsluiten van zijn huwelijk – een formele aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, hoewel zijn verblijfstitel reeds op 31 oktober 2013 kwam te vervallen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker en zijn echtgenote zich op 21 februari 2014 bij de gemeente Sint-Joost-ten-Node hebben aangemeld om hun huwelijk in het bevolkingsregister over te schrijven. De ambtenaar van burgerlijke stand heeft op 11 maart 2013 een brief gericht aan de procureur des Konings te Brussel waarbij advies werd gevraagd omtrent de overschrijving van het huwelijk omwille van een vermoeden dat verzoeker een verblijfsvoordeel wilde halen uit het huwelijk. Het is de procureur des Konings die de gemachtigde pas op 11 juni 2014 op de hoogte heeft gebracht van het afgesloten huwelijk én van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk; dit is na de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde op de hoogte was van het huwelijk, maar hij toont dit niet concreet aan. Alleszins blijkt uit de bespreking van de stukken van het administratief dossier niet dat de gemachtigde kennis had of had moeten hebben van het huwelijk afgesloten in het Verenigd Koninkrijk in mei 2013 op het moment van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing enkel kennis had van een huwelijksvoornemen dat reeds dateerde van 2012. Er blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit gegeven waarover hij beschikte en daaromtrent een afweging heeft gemaakt.

Het enkele huwelijksvoornemen uit 2012 en het gegeven dat verzoeker op hetzelfde adres verbleef als de Britse vrouw, maken niet dat er op het moment van de bestreden beslissing in juni 2014 een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Gegevens omtrent een concreet huwelijk of een samenlevingscontract ontbraken immers. Er blijkt uit het administratief dossier genoegzaam dat de gemachtigde geen kennis had of kon hebben van de voltrekking van het huwelijk in het buitenland in 2013.

Bij gebrek aan aanwijzingen omtrent een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM op het moment van de bestreden beslissing, in het licht van zijn discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 13 EVRM, de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan hij werd gemachtigd en dat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden – wat overigens niet wordt betwist – is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt in deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of een miskennis van artikel 13 van de vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker nieuwe elementen en nieuwe stukken bijbrengt, zoals de huwelijksakte, merkt de Raad op dat hij in beginsel geen rekening kan houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

Bovendien toont verzoeker zijn belang bij het gevoerde betoog niet aan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat in het kader van het onderzoek naar mogelijk schijnhuwelijk verschillende onderzoeken door de politie werden uitgevoerd op het gekende adres. In het woonstverslag van 10 juli 2014 wordt het volgende genoteerd:

« Exposons qu'à plusieurs reprises, nos inspecteurs de quartier se sont présentés au domicile des intéressés qu'ils n'ont pu contactés. Nos collègues ont constaté que la boîte aux lettres des intéressés était pleine et semblait ne pas avoir été relevée depuis qq temps.

De contact avec le voisinage, il appert que W.K. est inconnue du quartier et que S.R. ne serait que très rarement présent (il serait en Angleterre ??).

Quoiqu'il en soit, convocation a été déposée à l'attention des intéressés qui n'y ont donné aucune suite.

Nous ne gardons pas le présent plus longtemps en notre possession et le transmettons en l'état. »

Als gevolg van dit negatief woonstonderzoek, de twijfels omtrent het huwelijk en de afwezigheid van een formele aanvraag om gezinshereniging vroeg de procureur des Konings aan de ambtenaar van de burgerlijk stand van de gemeente Sint-Joost-ten-Node om de overschrijving van het huwelijk afgesloten in het Verenigd Koninkrijk uit te stellen. De gemachtigde werd hiervan op de hoogte gesteld op 4 augustus 2014.

Tenslotte wordt opgemerkt dat een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van zijn familieleven staat nog openstaat voor verzoeker, met name in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Zolang verzoeker deze wettelijke mogelijkheid niet heeft aangewend of uitgeput, kan hij in de huidige stand van zaken bezwaarlijk gewag maken een schending van artikel 8 EVRM.

2.9. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde op redelijke wijze is kunnen overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Verzoeker toont niet dat gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing is gekomen. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES